

Pasiūlymai 2020 m.

*Visada kelyje,
visada išsišakniję*

Naujas Pasitikėjimo piligrimystės Žemėje etapas buvo susitikimas, praėjusį rugsėjį surengtas Keiptauno mieste. Pietų Afrika yra puiki ir graži šalis. Prieš 25 metus ji parodė pasauliui protesto prieš apartheidą ir nesmurtinio pereinamojo laikotarpio galią, bet netgi šiandien šalis vis dar kenčia etninių grupių susiskaldymą.

Atsižvelgiant į šias aplinkybes, tikru ženklų tapo tai, kad 1000 šeimų atvėrė savo namų duris atvykusiems dalyviams. Šie jaunuoliai pasiryžo susitikti su krikščionimis iš kitų etninių grupių ar konfesijų. Tegul šių žmonių pavyzdys padrąsina ir mus eiti pas kitus, priimti vieniems kitus, kad ir kur gyventume!

Išsiruošti į kelią! Tai yra šių dienų kvietimas. Neleiskime, kad mus kas nors atgrasytų, vėčiau įžvelkime daugybę naujo gyvenimo ženklų, ateities pranašų, esančių aplink mus. Būkime dėmesingi naujoms iniciatyvoms, net jei jos ne visada yra kruopščiai parengtos ar laikinos: sprendimus randame judėdami pirmyn.

Mūsų Europos susitikimui Vroclave skirtų Pasiūlymų 2020 m. pavadinimu pasirinkau žodžius, įkvėptus vienos lenkų tautybės moters, Uršulės Leduchovskos, gyvenimo. Ji buvo šventoji tarp Kristaus liudytojų ir tikra Europos pilietė, pralenkusi laiką! Kalbėdamas apie jos gyvenimą, kažkas pasakė: „Visada kelyje, visada įsišaknijusi“.

Mes jau esame lankęsi Vroclave: prieš trisdešimt metų, 1989 m. gruodžio mėn., Lenkijoje įvyko pirmasis Europos Susitikimas į rytus nuo Geležinės uždangos. Berlyno sienai griūnant, žmonių širdis ir protus užtvindė naujai atgautos laisvės entuziazmas. Nuo to laiko pasaulis pasikeitė: tikiu, kad jaunoji karta mūsų laikams atvers naujus laisvės ir teisingumo kelius.

Gyvenime ir tikėjime esame piligrimai, o kartais ir svetimšaliai čia, Žemėje. Patirdami išmėginimus ar džiaugdamiesi prisiminkime, kad Dievas yra ištikimas ir kviečia mus ištvėringai vykdyti savo įsipareigojimus; Dievas jau ruošia kelią taikai.

f. Albis

Išsiaiškinti tiesą

2019 m. mūsų Taizė bendruomenė išgyveno sunkų metų aiškindamasi tiesą apie seksualinį priekabiavimą, kuriuo kaltinami keli broliai. Siekdami tęsti šį pasitikėjimo kelią, norime, kad viskas išeitų į dienos šviesą ir kad žmonės atvirai apie tai kalbėtų. Daugiau informacijos rasite www.taize.fr/protection

1. Visuomet kelyje...

...pasiruošę ir vėl iškeliauti

Viešpats tarė Abramui: „Eik iš savo gimtojo krašto, iš savo tėvo namų, į kraštą, kurį tau parodysiu.“ (Pradžios 12, 1)

Tikėjimu atsakome į kvietimą išsiruošti į kelią, prisimindami, kad visada įmanoma viską pradėti iš naujo, nesvarbu, ar viskas klostosi gerai, ar patiriame, atrodo, neįveikiamų sunkumų.

Pirmuose Šv. Rašto skyriuose skaitome pasakojimą apie žmogų, vardu Abraomas, kurį Dievas pakvietė viską palikti ir išsiruošti į nežinomą kelią. Jis ir jo žmona Sara tapo keliautojais, pilgrimais, vediniais pasitikėjimo, kad Dievas jiems parodys kelią.

Atvykę į naują žemę, kurią Dievas jiems davė, Abraomas ir Sara liko gyventi palapinėse, tarsi visada būtų kelyje. Galiausiai jų išbandymai tapo palaiminimais: Abraomas ir Sara atrado tai, ko niekad nebūtų atradę, jei būtų likę namuose.

Biblijai būdinga ši dinamika: iškeliauti į Dievo paruoštą ateitį. Kelyje gal būt teks patirti daug sunkumų – Dievo tauta, iškeliauvusi iš Egipto, klaidžioja keturiasdešimt metų.

Ir pats Dievas tampa piligrimu, veddamas savo tautą ir eidamas drauge: „Aš esu su tavimi! Globosiu tave, kur tik eitum“ (Pradžios 28, 15).

Veddamas savo tautą per dykumą, Dievas moko juos įsiklausyti į jo balsą ir atveria jiems netikėtas galimybes.

- *Vieni ar keliese perskaitykite Šv. Rašto pasakojimus, apie tai, kaip Dievas kviečia mus leistis į kelią:
Pr 28, 10-15; Iš 13, 17-22; Ps 126; Iz 43, 1-2; Mt 2, 13-23; Lk 10, 1-9;
Apd 11, 19-26.*

2. Visada kelyje...

...atidus esantiems šalia

Išlipęs į krantą, Jėzus pamatė didžiulę minią, ir jam pagailo žmonių, nes jie buvo tarsi avys be piemens. (Morkaus 6, 34)

Jėzus ir pats yra piligrimas, kuris neturi kur galvos priglausti (Mato 8, 20). Jis iškeliavo skelbti šios gerosios naujienos: Dievas jau arti, Dievas veikia, norėdamas perkeisti pasaulį. Dievas kviečia ir mus dalyvauti šiame žmonijos atnaujinimo projekte.

Savo gyvenimu Jėzus parodė mums, nuo ko pradėti: turime atkreipti dėmesį į pačius mažiausius ir labiausiai pažeidžiamus. Jėzus buvo toks atidus kitiems todėl, kad buvo giliai įsišaknijęs Dieve. Jėzus leido, kad Šventoji Dvasia jam vadovautų kiekvienu gyvenimo momentu.

Ateidamas į šį pasaulį, Jėzus priėmė mūsų žmogiškumą – tapo tikru žmogumi. Savo mirtimi ant kryžiaus jis iškentėjo iki galo ir parodė, kad visiškai pasitiki Dievu bei mumis. Savo prisikėlimu Kristus tapo naujos pradžios, kurią Dievas duoda iš meilės žmonėms, liudytoju.

Matydami tiek smurto ir pažeminimo, daugybė žmonių jaučiasi pasimetę ir svetimi šioje žemėje. Sekdami Kristų, krikščionys pasitiki Dievu; tai jiems padeda nepaskęsti abejingume, neatitrūkti nuo tikrovės, prisiimti įsipareigojimus ir vienytis su kitais.

Antrame amžiuje nežinomas autorius laiške rašė apie krikščionis: „Jie gyvena savo šalyse, bet tik kaip pakeleiviai. Kiekviena svetima šalis jiems tokia pati, kaip gimtoji, o gimtoji šalis jiems kaip svetima.“ (Laiškas Diognetui)

- *leškokime konkretaus įsipareigojimo, kuriuo galėtume išreikšti Kristaus rūpinimąsi vargingiaisiais.*
- *Bendradarbiaudami su vietos Bažnyčiomis, reguliariai susitikime maldai, sutelktai į Kristaus kryžių ir prisikėlimą.*

3. Visad kelyje...

...kartu su tremtiniais

*Jei gyventų su jumis jūsų krašte ateivis, jo neskriausi. Ateivis, gyvenantis su jumis, bus jums tarp jūsų kaip vietinis, – mylėsi jį kaip save patį, nes jūs buvote ateiviai Egipto žemėje.
(Kunigų 19, 33-34)*

Visame pasaulyje moterys, vyrai ir vaikai yra verčiami palikti savo tėvynes arba nusprendžia ateities ieškoti kitur. Jų motyvacija yra stipresnė negu visos kliūtys, išskylančios kelyje.

Mes visi norime išsaugoti savo kultūrą, bet argi priimti kitus nėra viena gražiausių žmogiškų dovanų? Žinoma, užsieniečių atvykimas kelia daug klausimų. Migrantų srautai turi būti tinkamai valdomi, visgi, nors tai ir sukelia sunkumų, taip pat tai gali būti ir galimybė.

Gali nutikti ir taip, kad nors kelios kartos gyvena kaimynystėje, tame pačiame mieste, rajone ar kaime, žmonės vis tiek išlieka svetimi. Netgi tos pačios kultūros žmonės gali nesuprasti vieni kitų. Tad ar galime stengtis sutikti tuos, kurių prioritetai ar nuomonė nesutampa su mūsų?

Keliaudami pas kitus, nesvarbu ar jie atvyko iš toli, ar gyvena šalia mūsų, bet yra nepažįstami, mes tikrai galėsime geriau suprasti, kad jie mąsto kitaip, nei mes.

- *Nepasitenkime tik abstrakčia informacija ar statistika, bet patys susipažinkime su migrantų situacija, ar su šeima, atvykusia iš svetur, išiklausykime į jų pasakojimus.*
- *Yra jaunų žmonių, kuriems netrūksta materialinių gėrybių, bet atrodo, kad jie niekur nepritampa. Šeimos ryšiai nutrūkę, o pasekmė - didelis, bet dažnai nematomas, vienišumas. Pasistenkime jiems skirti dėmesio, būkime šalia žmonių, kurie yra šalia mūsų, bet kenčia nuo vidinės tremties.*

4. Visuomet kelyje...

...bendrystėje su visa kūrinija

Gausiai laistomi yra Viešpaties medžiai – Libano kedrai, jo paties pasodinti. Paukščiai juose sukasi gūžtas; gandras medyje kraunasi lizdą. (...) Viešpatie, kokie įvairūs tavo kūriniai! Kaip išmintingai juos visus sukūrei! Tavo kūrinijų pilna žemė. (Psalms 104)

Susidūrę su milžiniškais pavojais, kurie kelia grėsmę mūsų nuostabiai planetai, daugelis žmonių, tiek jaunų, tiek senų, jaučiasi bejėgiai, netekę drąsos. Ateityje vis daugiau žmonių turės palikti savo namus dėl klimato kaitos sukeltų nelaimių.

Vis dėlto, tikėjimas kviečia mus priešintis fatalizmui ir kančioms. Biblijos pradžioje skaitome: „Viešpats Dievas paėmė žmogų ir apgyvendino jį Edeno sode, kad jį dirbtų ir juo rūpintųsi.“ (Pradžios 2, 15). Šiuo poetišku pasakojimu Šv. Raštas pabrėžia, kad Dievo kūrybos procese mes gauname ypatingą atsakomybę – rūpintis Žeme ir ją saugoti. Kai vėl suvokiame, kad esame neatsiejama Kūrinijos dalis, mūsų gyvenimas tampa žmogiškesnis.

Mūsų Žemė yra brangi Kūrėjo dovana, kurią galime priimti su dėkingumu ir dėkaugsmu. Žemė yra mūsų visų namai ir Dievas ragina mus saugoti ją visos kūrinijos ir ateinančių kartų labui.

Matydami, kad klimato problemas reikia spręsti nedelsiant, žmonės imasi daugybės iniciatyvų. Jos daro vis didesnę įtaką kolektyvinei sąmonei. Žinoma, jau nebepakanka imtis individualių priemonių. Tačiau tai išlieka esmine permainų sąlyga.

- *Kiekvienas iš mūsų esame pašaukti veikti asmeniškai: peržvelgti savo gyvenimo būdą, ką galime – supaprastinti, skirti daugiau dėmesio Kūrinijos grožiui.*
- *Įvairios krikščionių konfesijos gali drauge liudyti tada, kai nori išsaugoti Kūriniją. Ar šis neatidėliotinas klausimas nėra kvietimas Bažnyčioms susivienyti ir imtis darbo? Kai kas jau egzistuoja: pavyzdžiui, „Žaliųjų bažnyčių“ tinklas, į kurį Taizė bendruomenė įstojo 2019 metų vasarą (daugiau informacijos: www.taize.fr/eco).*

5. *Visada kelyje...*

...visada įsitvirtinus.

Jėzus kalbėjo : „Kai tu panorėsi melstis, eik į savo kambarėlį ir užsirašinęs melskis savo Tėvui, esančiam slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.“ (Mato 6, 6)

Mes, „svečiai ir ateiviai“ (Laiškas žydams 11, 13) Žemėje, turime atrasti vietą, kurioje būtume įsitvirtinę širdimi, kad galėtume būti savimi. Argi ne maldoje įvyksta šis įsitvirtinimas – pokalbyje ir draugystėje su Kristumi?

Tiesa, kad mūsų pasitikėjimas Kristumi gali būti silpnas. Bet gal Bažnyčioje rastume bendruomenę, kur galėtume vienas kitu pasikliauti, pasidalinti abejonėmis ir klausimais, pagelbėti vienas kitam ieškojimuose?

Nuolatinis grįžimas į šią bendrystę su Dievu dovanoja mums didžiulę laisvę. Savo meile Dievas nori mus išvaduoti iš individualios ar kolektyvinės vergovės, padėti mums atsikratyti visko, kas trukdo mums žengti pirmyn.

Kaip galime visada būti kelyje ir tuo pačiu metu likti įsišakniję ? Galbūt leisdami mumyse augti įsitikinimui, kad Dievo karalystė jau yra kuriama mumyse ir tarp mūsų?

Iš tiesų, yra vieta, kur mūsų širdys gali pailsėti. Tai tarsi vidinis svorio centras, kur Jėzus mums sako „ir jūs rasite savo sieloms atgaivą“ (Mato 11, 29).

*Ir Šventoji Dvasia, gerumo dvelksmas, mus ves
net mūsų naktyse...*

Pasitikėjimo piligrimystė 2020 m.

Taizė kaimelyje

Kiekvieną savaitę, visus metus

Nuo sekmadienio iki sekmadienio vyks tarptautiniai jaunimo susitikimai. Malda kartu, Biblijos apmąstymai, pasidalinimai mintimis grupelėse ir praktinės užduotys. Norintys gali praleisti savaitę tyloje, klausytis Biblijos įvadų ir pasikalbėti su broliu ar seserimi.

Didžioji savaitė ir Šv. Velykos

Nuo sekmadienio, balandžio 5 d., iki pirmadienio, balandžio 13 d.

Žengti drauge su Kristumi kiekvieną dieną, kartu su bendruomene dalyvauti Didžiosios savaitės ir Šv. Velykų ryto pamaldose.

Krikščionių ir musulmonų draugystės susitikimas

Nuo trečiadienio, liepos 8 d., iki sekmadienio, liepos 12 d.

Pasiruošę susitikti su kitais, gyventi brolystėje ir drauge veikti.

Apmąstymų savaitė jaunimui nuo 18 m. iki 35 m.

Nuo sekmadienio, rugpjūčio 23 d., iki sekmadienio, rugpjūčio 30 d.

Šv. Rašto apmąstymai, skaitomi baigiantis ryto pamaldoms, teminiai susitikimai, kuriems vadovaus žmonės iš įvairių šalių, pasidalinimas mintimis grupelėse, dalinimasis nuomonėmis apie konkrečius įsipareigojimus.

Kitas Europos jaunimo susitikimas vyks

nuo pirmadienio, 2020 m. gruodžio 28 d., iki penktadienio, 2021 m. sausio 1 d.

Vroclave bus paskelbta, kur vyks 43-asis Europos jaunimo susitikimas.

Piligriminė kelionė į Šventąją Žemę

nuo sekmadienio, 2021 m. vasario 21 d., iki sekmadienio, vasario 28 d.

Klausysimės tų, kurie gyvena Šventojoje Žemėje, ypač jaunų krikščionių. Susitiksime su įvairiomis krikščionių bendruomenėmis ir kitų religijų atstovais. Melsimės pagrindinėse Šventosios Žemės vietose.

Daugiau informacijos apie šiuos renginius:

www.taize.fr   @taize